

Sygn. akt I C 132/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marek Jasiński

Protokolant: Małgorzata Krysztofiak

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2017 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa B. S.

przeciwko Bank (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w G.

o zapłatę

I. zasądza od Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G. na rzecz B. S. kwotę 9 306,02 zł (dziewięć tysięcy trzysta sześć złotych dwa grosze) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 27 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G. na rzecz B. S. kwotę 1934 zł (tysiąc dziewięćset trzydzieści cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 132/17

UZASADNIENIE

Pozwem z 16 stycznia 2017 r. B. S. domagała się zasądzenia od Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G. kwoty 9306,02 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 27 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie powódka wskazała, że pozwany bank na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego z 22 września 2010 r. zaopatrzonego w klauzulę wykonalności złożył wniosek do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wejherowie E. F. o wszczęcie egzekucji w stosunku do powódki o wyegzekwowanie całego objętego nim świadczenia pieniężnego. Komornik w toku postępowania wyegzekwował od powódki do 12 stycznia 2016 r. kwotę 9 306,02 zł, w tym 1213,83 zł tytułem opłaty egzekucyjnej. Jednakże w dniu 25 marca 2015 r. pozwany bank dokonał sprzedaży wierzytelności objętej przedmiotowym tytułem egzekucyjnym na rzecz nowego wierzyciela – H. I (...)z siedzibą w K.. To spowodowało, że uzyskanie przez bank środki pieniężne miały charakter świadczenia nienależnego oraz powstanie szkody po stronie powódki.

Pomimo wezwania do zapłaty, pozwany nie dokonał zwrotu nienależnie wyegzekwowanych kwot.

W odpowiedzi na pozew Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany przyznał, że jego poprzednik prawny zawarł z powódką umowę kredytu gotówkowego, a także że w wyniku braku spłaty wymagalnych rat kredytu, wystawiony został bankowy tytuł egzekucyjny, który następnie został

zaopatrzony w klauzulę wykonalności. Przyznał również, że na mocy umowy z 25 marca 2015 r. wierzytelność ze wskazanej umowy została sprzedana na rzecz H. I (...) z siedzibą w K.. Podniósł także, że w lutym 2017 r. na wniosek wierzyciela, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Wejherowie umorzy postępowanie egzekucyjne.

Pozwany powołał się również na okoliczność, że zgodnie z postanowieniami § 7 umowy sprzedaży wierzytelności, pobrane przez pozwanego należności od komornika zostały przekazane na konto nabywcy, a w konsekwencji, zadłużenie powódki uległo zmniejszeniu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) z 22 września 2010 r. Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. złożył 18 grudnia 2013 r. do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wejherowie E. F. wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko B. S..

dowód: okoliczności bezsporne.

Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. 25 marca 2015 r. zawarł z H. I (...) z siedzibą w K. umowę sprzedaży wierzytelności, która obejmowała m. in. wierzytelność w stosunku do B. S. z tytułu umowy o kredyt gotówkowy, objętą bankowym tytułem egzekucyjnym z 22 września 2010 r.

dowód: okoliczności bezsporne, a ponadto umowa przelewu wierzytelności – k. 34.

Pismem z 1 grudnia 2015 r. B. S. zawiadomiona została o zawarciu 25 marca 2015 r. przez Bank (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w G. i H. I (...) z siedzibą w K. umowy przelewu wierzytelności Banku (...) S.A. w G. w stosunku do B. S. z tytułu umowy kredytu nr (...) z 17 listopada 2009 r., wynoszącej na dzień 25 marca 2015 r. 150 046,97 zł.

dowód: zawiadomienie o przelewie wierzytelności – k. 12.

W toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego pod sygn. akt Km 3691/13 i Km 3692/13 prowadzonego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Wejherowie E. F. w okresie od 25 marca 2015 r. (sprzedaży wierzytelności) do dnia 12 stycznia 2016 r. wyegzekwował od B. S. kwotę 9306,02 zł, z czego 8 092,19 zł przekazane zostało wierzycielowi, zaś kwota (...),83 zaliczona została na poczet opłaty egzekucyjnej.

dowód: kopia zaświadczenia o dokonanych wpłatach – k. 9-11, zaświadczenie o dokonanych wpłatach z 28 stycznia 2016 r. w aktach Km 2692/13.

Pismem z 12 lutego 2016 r. Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. cofnął wniosek o wszczęciu egzekucji i wniósł o jego umorzenie i zwrot tytułu wykonawczego.

dowód: pismo wierzyciela – w aktach Km 3692/13

Pismem z 27 kwietnia 2016 r. B. S. wezwała Bank (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w G. do zwrotu nienależnie wyegzekwowanego po dacie sprzedaży wierzytelności świadczenia, powiększonego o odszkodowanie w wysokości opłaty egzekucyjnej.

dowód: kopia wezwania do zapłaty – k. 13.

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zaofiarowanych przez strony dowodów, których autentyczność i wiarygodność nie była w toku procesu kwestionowana, nie budziła również, poza wydrukiem komputerowym oznaczonym jako „porównanie wpłat SATURN – moduł wpłat” (k. 32), wątpliwości Sądu.

Stan faktyczny w sprawie był w dużej mierze bezsporny. W szczególności, nie było kwestionowane to, że przeciwko powódce toczyło się z wniosku pozwanego postępowanie egzekucyjne, nadto, iż w toku postępowania egzekucyjnego doszło do zbycia przez pozwanego przedmiotowej wierzytelności, a także to, że mimo zmiany po stronie wierzyciela, w dalszym ciągu pozwany popierał toczące się postępowanie egzekucyjne.

Istota sporu sprowadzała się do oceny, czy wyegzekwowane przez pozwanego po sprzedaży wierzytelności roszczenie można było uznać za świadczenie nienależne w rozumieniu art. 410 k.c.

Zgodnie z przepisem art. 405 k.c., kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości. Z mocy art. 410 k.c., przepisy te stosuje się w szczególności do świadczenia nienależnego. Świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia.

W ocenie Sądu po dacie zbycia przez pozwanego wierzytelności niewątpliwie doszło do sytuacji, gdy powódka świadczyła wobec osoby, względem której nie była już zobowiązana, co uzasadnia żądanie zwrotu tego świadczenia.

Pozwany powoływał się wprawdzie na okoliczność, iż nie był już kosztem powódki wzbogacony (art. 409 k.p.c.), powołując się na okoliczność, że wyegzekwowane środki przekazał nieodpłatnie nabywcy wierzytelności, jednakże w ocenie Sądu, pozwany nie udowodnił faktu przekazania nabywcy wierzytelności wyegzekwowanych od powódki po dniu sprzedaży wierzytelności środków. Jako jedyny dowód faktycznego przekazania środków pozwany przedstawił bowiem wyłącznie wydruk komputerowy, oznaczony jako „porównanie wpłat SATURN – moduł wpłat” (k. 32). Z treści tego wydruku nie wynika jednak w żaden sposób czego ten wydruk dotyczy, a zwłaszcza jakich podmiotów. Są w nim wskazane jedynie daty, pozycje oznaczone jako (...), (...) i „różnica”, przy czym w żaden sposób nie zostało wyjaśnione, co te pozycje oznaczają, jakich przepływów finansowych dotyczą. Wydruk ten nie stanowi zatem dowodu, że pozwany nienależnie wyegzekwowane od pozwanej świadczenie przekazał nieodpłatnie innemu podmiotowi, a w konsekwencji, że pozwany nie był już wzbogacony kosztem powódki.

W ocenie Sądu nie można również mówić o sytuacji określonej w art. 411 k.c., wykluczającej możliwość dochodzenia roszczeń z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia, gdy spełnienie nienależnego świadczenia czyniło zadość zasadom współżycia społecznego. Na zasady współżycia społecznego nie może powoływać się jednak osoba, która sama te zasady narusza. Oczywiście, powódka jako dłużniczka pozwanego – do chwili sprzedaży przez niego wierzytelności – miała moralny i prawny obowiązek zaspokojenia roszczenia. Należy jednak podkreślić, że pozwany, jako instytucja finansowa ma obowiązek dołożenia najwyższej staranności w prowadzeniu swoich spraw, w tym w zakresie rozliczeń. Tymczasem pozwany bank, mimo sprzedaży wierzytelności, a w konsekwencji utraty przez niego statusu wierzyciela jeszcze przez 11 miesięcy popierał prowadzoną egzekucję, prowadząc nie tylko do powstania po jego stronie bezpodstawnego wzbogacenia, ale również zawinionego powstania po stronie powódki szkody w postaci kosztów egzekucyjnych (art. 415 k.c.)

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, że zarówno roszczenie o zwrot nienależnie wyegzekwowanego po dacie sprzedaży wierzytelności świadczenia, jak i roszczenie odszkodowawcze w wysokości kosztów egzekucji powstałych po dacie sprzedaży wierzytelności, było zasadne, wraz z należnymi z mocy art. 481 § 1 i 2 k.c. odsetkami ustawowymi za opóźnienie.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z przepisem art. 98 § 1 k.p.c., kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, zasądzając od pozwanego na rzecz powódki celowe koszty dochodzenia swoich praw, na które składała się opłata sądowa od pozwu w wysokości 117 zł oraz koszty zastępstwa procesowego ustalone zgodnie z przepisami § 2 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Sygn. akt I C 132/17

ZARZĄDZENIE

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)